

[Finansministeren]

ser. Men det er lige så rigtigt, at regeringen eksempelvis foreslår, at man pålægger de private arbejdsgivere at betale 1,9 mia kr. ekstra om året i arbejdsgiverbidrag til arbejdsløsheds-kassen. Det er lige så rigtigt, at regeringen begrænser subsidierne til det private erhvervsliv med omkring 600 mill. kr. Det er lige så rigtigt, at regeringen forbyder forhøjelse af udbytter, tantiemer og honorarer i en periode på 2 år. Hvortil kommer, at regeringen indfører et midlertidigt avance-stop.

Hvis hr. Heinesens betragtninger i særlig grad gik på, at det kun var de svagt stillede i samfundet, man ramte, så må jeg også afvise det. Jeg er overbevist om, at den kritik, som vil komme til udtryk andre steder fra – over for regeringens indgreb i forhold til pensionskasserne eksempelvis, hvor jo typisk højt-lønnede lønmodtagere har sikret deres pensioner – vil overbevise også hr. Heinesen om, at regeringens forslag rammer endog meget bredt og rammer næsten alle uden undtagelse i det danske samfund.

En undtagelse vil jeg dog gerne nævne. Regeringens indgreb påvirker stort set ikke folke-, enke- og invalidepensionisters økonomiske forhold. Tilrettelæggelsen af reguleringen af deres ydelser er blevet sådan, at den nøje vil svare til den udvikling i prisniveauet, der vil finde sted, hvis regeringens samlede økonomiske politik i øvrigt gennemføres.

Hr. Heinesen fremførte også en anden påstand, nemlig at afskaffelse af dyrtidsregulering og taktregulering specielt skulle ramme de svage i samfundet, og at regeringen ingen hjælp gav til de svagest stillede. Jeg vil også gerne afvise den påstand. Jeg er endda glad for at kunne afvise den, for det ville da være ulykkeligt, hvis en økonomisk politik alene havde til formål at fremme vanskelighederne. Jeg har dels nævnt den særlige regulering for alle de sociale pensioner, og jeg vil da også gerne nævne regeringens forslag om, såfremt denne indkomstpolitiske linje gennemføres, da at foretage en forhøjelse af personfradraget.

Jeg vil gerne minde om, at regeringen bevarer standardfradraget for alle, der er fyldt 67 år. Jeg vil gerne minde om, at regeringen – i overensstemmelse med, hvad den tidligere regering ønskede – fortsat planlægger en betydelig forhøjelse af udbetalingerne fra den

sociale pensionsfond med virkning fra 1. januar 1983, nemlig med 444 mill. kr.

Endelig vil jeg erindre om, at indkomstpolitikens sociale virkninger grundlæggende set jo består i, at den er en afgørende forudsætning for at tilvejebringe nye arbejdspladser, mere beskæftigelse, større produktion i det danske samfund. Jeg vil godt fuldt ud tilslutte mig, hvad hr. Niels Helveg Petersen sagde tidligere under debatten: at det er i virkeligheden nok den mest sociale politik, man kan føre, fordi den ene af alle tilvejebringer grundlaget for, at så mange mennesker som muligt i vores samfund kan stå på egne ben og kan klare sig selv og dermed ikke bliver en byrde for hele det sociale system.

Hr. Heinesen glædede sig og undrede sig lidt over regeringens holdning til pensionskasser, til landbrug og til afskaffelse af lave-ste invalidepension. Her synes jeg, det er passende stiltfældigt, men klart at henlede den tidligere finansministers opmærksomhed på to, om ikke tre, vigtige forhold.

For det første er den tidligere regerings forventede underskud på finansloven for 1983 i mellemtiden, siden regeringsskiftet, blevet ændret. Et ændret skøn, som jeg tror vi alle sammen erkender rigtigheden af, viser jo, at det nu ikke er 74 mia kr.s underskud, der er perspektivet for 1983, men underskudsudsigten hedder nu langt snarere 80 mia kr., eller – hvis jeg skulle forstå den tidligere finansministers vurdering forleden aften korrekt – det skøn var måske endda i underkanten, det kunne meget let blive både 82 og 83 mia kr. Det er den ene ændring i de faktiske forhold; jeg er nødt til at sige det meget enkelt: staten er kommet i endnu større pengenød i løbet af de sidste 4–5 uger, og vi er nødt til at fortælle befolkningen om den realitet.

En anden forandring er naturligvis, at en gennemførelse af regeringens indkomstpolitiske forslag vil indebære, at det realrente-problem, som vi jo alle har erkendt var der – og det tror jeg alle regeringens partier også har erkendt var et problem, som man objektivt set måtte konstatere var der – jo ikke bliver mindre af, at inflationstakten går ned, medmindre vi samtidig får en stærk nedgang i renteniveauet. Det kan vi håbe på, men det kan vi på den anden side ikke være sikre på.